

ЛУНАТА, СТАРАТА ЗМИЯ, СЪБЛИЧА

— дълбоко въ черни лѣсове — зелената
си кожа.

Студената

и влажна нощна тишина е пълна
съ дъхъ на отровни бурени — въ поличба
се сплитатъ нѣмитѣ далечни мълнии
и злобно гърчатъ мургавия ликъ
на кржгозора.

Вмигъ

надъ тъмната стѣна на
Свѣта застава пурпурниятъ Демонъ —
и въ мрака пламна неговиятъ викъ :